

Forfatter: Gjellerup, Karl

Titel: Udrag fra Møllen

Citation: Gjellerup, Karl: "Møllen. Roman i 5 Bøger", i Gjellerup, Karl: *Møllen. Roman i 5 Bøger*, 1896, s. 504. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gjellerup03-shoot-idm140607019720880/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Møllen. Roman i 5 Bøger

Han lagde Haanden over Panden og tav. Paa den skarpt belyste Mur dirrede hans Skygge.

— Hvorfor du mer end jeg, Jakob? er jeg ikke ligesaa vel et syndigt Menneske som du? ivrede Hanne i en bebreidende Tone, men tillige med en spørgende Ængstelighed, fordi hun følte, at der laa noget Bestemt bag ved dette Udbrud — Noget, som gjorde hende usigelig angst.

Mølleren svarede ikke, men fortsatte i sin egen Tankegang.

— Og det er netop Sagen, at hvis de ikke havde viist sig for mig der, saa var det gaaet mig saadan: jeg var bleven ramt af Lynet, som et Dyr af en Kugle.

Han tav, og Skovfogden nikkede alvorlig til sin Søster. Han tænkte paa Luther, hvis Ven blev slaet ned af Lynet ved hans Side. Og han nikkede igjen med et tilfreds Smil: — Han er bleven vakt. Jakob bliver en af vore!

Medens Mølleren talte, var den Del af Omgangen, der strakte sig ud over Bageriets Tag, styrtet ned paa dette, hvor enkelte brændende Brædder blev liggende, støttede af Vandrenden, og et Par Bjælker faldt i de Huller, som der allerede var brændt i Spaantaget. Faren for Bageriet blev her ved større, og ret som om det gjaldt nu at bekjæmpe det med alle Vaaben, faldt en af de svingende

Møllearme ned og slog med uimodstaaelig Magt Taget igjennem paa den anden Side. Sprøiten maatte flyttes lidt længer tilhøire, hvilket udførtes under mange overflødige Opmuntringer og Kommandoer af Dragen, afsluttede med det pompøse Udraab: »Saa, giv den nu det glatte Lag!«

Skovfogden og hans Søster havde tilsyneladende fulgt disse Begivenheder, medens de i Virkeligheden ventede paa, at Mølleren skulde fortsætte. For naar han, som han sagde, ikke var bleven forfærdet ved at se et Dødsvarsel i Spøgeriet paa Kværnloftet, saa maatte der endnu være Noget, der laa ham tungt paa Sinde.

Møllen gik nu bestandig langsommere med sine tre Vinger, der næsten vare afklædte, idet de sidste brændende Seilstumper en for en førtes bort af Vinden.

— Kan du huske — begyndte Mølleren, idet han lagde sin venstre Haand paa Vennens Skulder — kan du huske, Vilhelm, ja, det kan du nok, for det er kun en Uges Tid siden, at vi sad derinde og talte om, at det var lige saa godt, at vi giftede os nu . . . og du trostede mig og sagde, at Alt gik jo efter Guds Styrelse og Raad — ogsaa hvad der var forefaldet her paa Møllen. Og hvis jeg havde gjort det med Vidende om, at de var deroppe, som de vilde beskyldte mig for, saa sagde du, at saa